

⁵ Минков, Цв. Български писатели. Т. IV. – София, 1929, с. 62.

⁶ Николов, М. История на българската литература. – София 1947, с. 234–237.

⁷ Ангелов, Б. Българска литература. Ч. II. – София, 1923, с. 276.

⁸ Зарев, П. Панорама на българската литература. Т. I. – София, 1977, с. 501.

⁹ Цанев, Г. Страници от историята на българската литература. Т. I. – София, 1967, с. 304.

¹⁰ Adam, Georg. Bulgarischer Brief. 1903–1906. В: Das litterarische Echo. Stuttgart, г. VIII, кн. 15, 1.5.1906, с. 1098 и следващите. „Пред нас е романът „Казаларската царица“ от Иван Вазов, който роман като описание на днешния живот, тъй да се каже, продължава до нашето време известните по-раншни романи на Вазов – „Под игото“ и „Нова земя“, в които се рисува пълна картина от живота на българския народ през последните години на турското господство и първите години след Освобождението. На преден план в този роман, в който изображението на действителността често се накръпява от известна идеализация според вижданията на поета, стои действителността на съвременна България, чиято вярна характеристика обаче се затруднява, поради донякъде старовремско становище на Вазов. Психологията никога не е била неговото предимство, но за сметка на това той дава многобройни романтични аксесоари, пъстър сюжет, свеж и жизнен разказ, при това и една или друга точна сцена от партийните борби и кариеризма в столицата, от кръговете на декадентската младеж, т.е. на българския декаданс, от дейността на учителите и учителките по селата и т.н. Преди всичко и Вазовите прелестни и задушежни природоописания отново възхищават читателя“.

¹¹ Евдлер, Д. Фридрих Шпилхаген и Иван Вазов. // В: Балканите. Ние сред другите и те сред нас. София, 1998, с. 164–172.

¹² Цанева, М. В търсене на героя. – София, 1979, с. 241–254.

¹³ Вазов, И. За „Казаларската царица“. Събрани съчинения в XX тома. Т. XIX. – София, 1957, с. 184.

¹⁴ Николов, М. История на българската литература. – София, 1947, с. 235.

¹⁵ Вазов, И. „Казаларската царица“. Събрани съчинения в двадесет тома. Т. XIV. – София, 1956, с. 151. – Ваня Колева има заслугата да посочи многобройните отправки към Библията в текста на Вазов. Тя дори смята, че притчата за блудния син (Лука 15: 11–32) представлява нещо като макрорамка за построяването на този роман. Срв. Ваня Колева. Романът на Иван Вазов „Казаларската царица“ – панорама на социокултурната ситуация от края на XIX и началото на XX век. В: Литературен свят. <http://literaturen.sviat.com/?p=9253>

¹⁶ Frenzel, E. Motive der Weltliteratur. – Stuttgart, 1992, с. 274 и следващите.

¹⁷ Вазов, И. Събрани съчинения. Т. XVIII. – София, 1957, с. 723.

¹⁸ Вж. Тотев, П. Краят на представлението и началото на спектакъла. В: Иван Вазов. Сборник материали от научната сесия по случай 125-годишнината от рождението на писателя. – Пловдив, 1976, с. 165–174.

¹⁹ Цанева, М. В търсене на героя. – София, 1979, с. 241–254.